

2021

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ

Gheorghe Asachi

Poezii alese

BIBLIOTECA
JUDEȚEANĂ

Alexandru D. Xenopol
ARAD

Texte culese de:

Lucia Bibarț, Ioana Nistor

DTP: Mihai-Vlad Guță

Carte electronică, versiunea 1

Cuprins

Proiectul „Bibliografia școlară”	4
La Italia	5
Dochia și Traian	8

Proiectul „Bibliografia școlară”

Bibliografia școlară” este un serviciu online gratuit și accesibil la adresa <https://bibliotecaarad.ro/bibliografie-scolara/>, oferit de Biblioteca Județeană „Alexandru D. Xenopol” Arad și dedicat utilizatorilor din domeniul învățământului preuniversitar, respectiv cadrelor didactice și elevilor de școală primară, gimnazială, liceu. Paginile web „Bibliografia școlară” conțin mai multe liste organizate în funcție de discipline cu titlurile și numele autorilor care se studiază în școală, liste care au fost realizate în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Arad. Fiecare titlu trimite către catalogul OPAC al Bibliotecii Județene „Alexandru D. Xenopol” Arad în care pot fi vizualizate exemplarele cărților respective și secțiile sau filialele bibliotecii de unde pot fi împrumutate sau consultate. Acolo unde există posibilitatea de a publica online varianta electronică a acestor cărți, această poate fi accesată direct de pe pagina cu lista bibliografică.

Prezenta carte electronică este publicată de Biblioteca Județeană „Alexandru D. Xenopol” Arad pentru a fi folosită în scopul mai sus menționat.

Pentru mai multe detalii despre proiectul „Bibliografia școlară” vă rugăm accesați <https://bibliotecaarad.ro/bibliografie-scolara/>.

Marius Stoica

Manager interimar

Biblioteca Județeană „Alexandru D. Xenopol” Arad

La Italia

Vă urez, frumoase țărături ale-Ausoniei antice,
Cungiuurate de mări gemeni, împărțite de-Apenin,
Unde lângă laurul verde crește-olivul cel fericit,
Unde floarea nu se trece sub un ceri ce-i tot senin,
Undre mândre monumente ale domnitoarei ginte
Înviază mii icoane la aducerea aminte!

Vă urez... că cine poate fără dor, fără-umilință,
Acea pulbere să calce, al eroilor mormânt,
Ce în curs de ani o mie a stătut în biruință
Ș-astăzi vii sunt prin exemple de virtute și cuvânt,
Încât în asemănare nu a fost, sub orice nume,
Mai măreț, nimic, nici trainic, de când omul este-n
lume!

Pe a Tibrului șes Roma tăbărâtă-i ca un munte
Din palaturi surupate și mormânturi adunat,
Între care Capitolul o cărunță nalță frunte

Ce de barbari și de timpuri cu respect i s-a pastrat;
Unde un popor de statui, a lui Fidias urzire,
Vânta Greciei și-a Romei îmi arată la privire.

Între surupate temple, obelisce și coloane,
Ca un turn de fier întreagă stă colona lui Traian;
Pre ea văd: Istrul se pleacă Iasienei legioane,
Cum cu patria sa pere-a Decebalului oștean
Și cum în deșarta Dacie popor nou se-ntemeiază,
De-unde limba, legi și nume a românilor derează.

Când în codru vechi stejarul e răpus de bătrânețe,
Din a sa mănoasă țărână cresc plăcute floricele;
Așa după-a Romei paos, în alese frumusețe,
Răsărit-au noi lucefiri: Ariost și Rafaele,
Galileu, Columb, și-Italiei, ce prin genia lor luce,
Ca-n vechime lumea astăzi necurmat tribut aduce.

În grădin-asta Europei, unde rostul dulce sună,
Și pictura, armonia, prin un farmec a supus
Pe a lumii sclavi și domnii, carii pururea s-adună,
Plini de dorul amirărei, de la nord și de l-apus,
Un român a Daciei vine la străbuni, ca să sărute

**Țărna de pe-a lor mormânturi și să-nvețe-a lor
virtute!**

Dochia și Traian

I

Între Piatra Detunată
Ș-al Sahastrului Picior,
Vezi o stâncă ce-a fost fată
De un mare domnitor.
Acolo de rea furtună
E lacașul cel cumplit,
Unde vulturul răsună
Al său cântec amorțit.
Acea doamnă e Dochia,
Zece oi, a ei popor,
Ea domnează-n vizunie
Peste turme și păstori.

II

La frumusețe și la minte
Nici o giună-i samana,
Vrednică de-a ei părinte;
De Decebal, ea era.
Dar când Dacia-au împilat-o
Fiul Romei cel mărit,
Pre cel care-ar fi scapat-o,

De-a iubi a giuruit.
Traian vede astă zână;
Deși e învingător,
Frumuseței ei se-nchină,
Se subgiugă de amor.

III

Împăratu-n van cată
Pe Dochia-mblânzi;
Văzând patria ferecată,
Ea se-ndeamnă a fugi.
Prin a codrului potică
Ea ascunde al ei trai,
Acea doamnă tinerică
Turma paște peste plai.
A ei haină aurită
O preface în șăiag,
Tronu-i iarba înverzită,
Schiptru-i este un toiag.

IV

Traian vine-n astă țară,
Și de-a birui deprins
Spre Dochia cea fugară

Acum mâna a întins.
Atunci ea, cu grai ferbinte,
Zamolxis, o zeu striga,
Te giur pe al meu părinte,
Astăzi rog nu mă lăsa!
Când întinde a sa mână
Ca s-o strângă-n braț Traian,
De-al ei zeu scutita zână
Se preface-n bolovan.

V

El petroasa ei icoană
Nu-ncetează a iubi,
Pre ea pune-a sa coroană
Nici se poate despărți.
Acea piatră chiar viaie
De-aburi coperă-a ei sân,
Din a ei plâns naște ploaie,
Tunet din al ei suspin.
O ursit-o priveghează,
Și Dochia deseori
Peste nouri luminează
Ca o stea peste păstori.